

Full diocesà

14 d'agost del 2016

15 d'agost:
l'Assumpció
de la Mare de
Déu en cos i
ànima al cel

L'Assumpció de la Verge d'Alessandro Turchi (Museo del Prado).

«Des d'ara en una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits»

Diumenge XX de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.» (38,4-6.8-10)

Salm responsorial

Senyor no tardeu a defensar-me.
(Salm 39)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang. (12,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de

passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.» Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja." I efectivament, la pluja arriba. I qual el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor." I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?» (12,49-57)

«Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme»

Foc a la terra

Josep Molist i Rifà, prev.

Sedecies, imposat com a rei de Judà per Nabucodonosor, era un home de palla que es deixava pressionar pel sector nacionalista de Jerusalem. Són els qui demanen al rei que faci morir Jeremies. L'acusen de ser pro-babiloni. Però ell no calla. Per al profeta, la fidelitat a Déu no passa pels jocs estratègics de les aliances polítiques. El moment era delicat i Jeremies tenia una aguda visió geopolítica que l'acreditava. Per això es feia incòmode. En l'horitzó hi havia l'amenaça de la invasió militar. La lluita entre potències per dominar la zona d'influència en què es trobava el Regne de Judà, feia que el país es trobés entre dos focs: els imperis Egipci i Babiloni. La missió del profeta és la mateixa de Jesús: ser ambaixador de la veritat. Però el poble no l'escolta ni en fa cas. Paradoxalment, serà un estranger, Èbed-Mèlec, eunuc africà de la cort, qui, amb la vènia i una certa complicitat del rei, rescata Jeremies de la cisterna, on hauria mort. És suggerent llegir sencers els capítols 36, 37 i 38. Res de nou sota la capa del sol.

El fragment de l'evangeli sembla enigmàtic. És un anunci velat de la passió. El foc i el baptisme tenen un sentit figurat. Jesús expressa un sentiment de basarda. Per altra banda, l'obediència filial al Pare provoca en ell el desig d'acomplir la voluntat divina amb urgència. Però l'ànsia del sofriment i la mort violenta hi són. En la tradició bíblica el foc és el signe al·legoric de la sagrada presència de Déu. Recordem la bardissa al mont Sinaí. Es cremava però no es consumia. La missió de Jesús és portar l'Esperit Sant, el foc que regenera.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

15 dilluns

— Assumpció de la Mare de Déu

Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab / Salm 44 / 1Corintis 15,20-26 / Lluc 1,39-56

16 dimarts

— Sant Esteve d'Hongria, rei (975-1038)

— Sant Roc, laic (1295-1327)

Ezequiel 28,1-10 / Salm Deuteronomi 32,26-27ab27cd-28.30.35cd-36ab./ Mateu 19,23-30

17 dimecres

— Sant Jacint, prevere (*1257)

Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a

18 dijous

— Santa Elena, emperadriu (*329)

— Santa Laura, verge

Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14

19 divendres

— Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)

— Sant Joan Eudes, prevere (1601-1680)

Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40

20 dissabte

— Sant Bernat de Claravall, (1090-1153)

Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12

21 diumenge XXI de durant l'any / Cicle C

— Sant Pius X, papa (1835-1914)

— Sant Gilbert, abat

— Sant Privat, màrtir (*407)

Isaïes 66,18-21 / Salm 116 / Hebreus 12,5-7.11-13 / Lluc 13,22-30

La imatge

Vincent Van Gogh. Kröller-Müller Museum (Països Baixos)

Salzes a la posta de sol (1888).

«He vingut a calar foc a la terra. Com voldria veure-la cremar!» Jesús deia això perquè creia en la necessitat i la urgència de la seva missió. Sentia el desig d'orientar la humanitat cap a Déu i d'abrandar un món d'amor fraternal. Ell és portador d'una pau basada en la llibertat, la veritat, la justícia i l'amor. Sap que això crearà divisions, però es manté fidel als valors del Regne. Ens cal el foc i la llum del seu amor!

L'alegria de l'amor (2)

Sant Pare Francesc

El quart capítol tracta de l'amor en el matrimoni, i l'il·lustra a partir de l'himne a l'amor de sant Pau en 1Cor 13,4-7. El capítol és una veritable i pròpia exegesi atenta, puntual, inspirada i poètica del text paulí. Podríem dir que es tracta d'una col·lecció de fragments d'un discurs amorós que està atent a descriure l'amor humà en termes absolutament concrets. Un es queda impressionat per la capacitat d'introspecció psicològica que segella aquesta exegesi.

La profundització psicològica entra en el món de les emocions dels cònjuges –positives i negatives- i en la dimensió eròtica de l'amor. Es tracta d'una contribució extremadament rica i preciosa per a la vida cristiana dels cònjuges, que no té fins ara parangó en precedents documents papals.

A la seva manera, aquest capítol constitueix un tractat dins del desenvolupament més ampli, plenament conscient de la quotidianitat de l'amor que és enemiga de tot idealisme: "no cal llançar sobre dues persones limitades –escriu el Pontífex- el gran pes d'haver de reproduir de manera perfecta la unió que existeix entre Crist i la seva Església, perquè el matrimoni com a signe implica un pro-

cés dinàmic, que avança gradualment amb la progressiva integració dels dons de Déu". Però per altra banda, el Papa insisteix de manera forta i decidida sobre el fet que "en la naturalesa mateixa de l'amor conjugal està l'obertura a allò definitiu", i pròpiament a l'interior d'aquesta "combinació d'alegries i de fatigues, de tensions i de repòs, de sofriments i d'alliberament, de satisfaccions i de recerques, de noses i de plaers" és, precisament, el matrimoni.

El capítol s'acaba amb una reflexió molt important sobre la "transformació de l'amor" perquè "la prolongació de la vida fa que es produeixi quelcom que no era comú en altres temps: la relació íntima i la pertinença mútua s'ha de conservar per quatre, cinc o sis dècades, i això es converteix en una necessitat de tornar a elegir-se una i altra vegada".

L'aspecte físic canvia i l'atracció amorosa no disminueix però canvia: el desig sexual amb el temps pot transformar-se en desig d'intimitat i complicitat. "No ens podem prometre tenir els mateixos sentiments durant tota la vida. En canvi, si que podem tenir un projecte comú estable, comprometre'ns a estimar-nos i a viure units fins que la mort ens separi i viure sempre una rica intimitat".

